

Jorretning i 1864, som har Hovedskylden for vort Nederlag (Modsigelse). So de daarlige Geværer ere saamænd blebne omtalte mange Hundrede Gange, det er tidt blevet omtalt, hvorledes Preussierne med deres Bagladegeværer fuldstændig overvældede os, og det er sikkert ogsaa her en Gang blevet stærkt fremhævet, hvorledes i den østerrigsk-preussiske Krig Preussiernes Zündnadel-Geværer havde saa bethdelige Fortrin fremfor Østerrigernes, at det var den almindelige Mening Tydskland over, at det var de preussiske Geværers Skyld, naar Østerrig var bleven overvundet. Der er i det Hele taget mange Ting, det ærede Medlem ikke kan forstaa, men naar han har siddet her nogen Tid, vil det nok Altsammen gaa op for ham, og saa vil han ogsaa nok forstaa, at der ikke er nogen Modsigelse mellem det ærede Medlem for Beile Amts 2den Valgkreds og mig. Vi ere nemlig fuldstændig paa det Rene med, at Fædrelandet afhænger af, at vi gjør en fornuftig Jorretning. Det ærede Medlem tror, at man kan gjøre den ene daarlige Jorretning efter den anden og saa lade Fædrelandet gaa sin egen Vej. Nei, det er ikke Tilfældet! Gjør man en daarlig Jorretning i denne Henseende, gaar det galt med Fædrelandet. Politisk er overhovedet ogsaa en Jorretning (Afbrydelse), naa, de 6 Kroner, mener det ærede Medlem, der afbryder mig, ja dem skal man da ikke lægge Stort op af. Men Politisk er, som sagt, ogsaa en Jorretning, nemlig en Maade at drive Landets Jorretning paa, om jeg maa bruge det Udtryk. Ja, jeg holder nok af at holde mig noget ved Jorden og bruge lidt lavere Billeder, fordi jo mere man gjør det, jo mere gjør man, hvad det kommer an paa, nemlig at faae Folk til at forstaa hvad det dreier sig om, faae dem til at luffe deres Zine op i Tide. Til den høitærede Minister vil jeg tillade mig at sige, at jeg efter at have hørt hans Svar føler mig noget mere tvivlende i Sagen. Den høitærede Minister siger, at Prøverne i Grunden ere afsluttede, der er i Grunden ikke meget Mere at gjøre, det er kun det rent Taktiske, der er tilbage, Hovedsagen er gjort. Men i Bemærkningerne til Lovforslaget staar der, synes jeg, lige det Modsatte, der staar, at det, det gjælder om, er „at søge Modelkens Brugbarhed i den daglige praktiske Tjenestes forskjelligartede Forhold konstatere, i hvilket Stæde den nye Model i større Antal vil blive udlæveret til en af de Batailloner, som til Joraaet modtage Mandsskab til Uddannelse“. Men Ministeren siger nu, at Prøverne er gjort, hele den praktiske Prøve er fket, det vil sige i Kontorerne (Krigsministeren: Nei, paa

Amager Fælled). Ja, man kan have staaet paa Amager Fælled og skudt med Geværer, men det er ikke det, der kommer an paa, naar man skal vide, om det kan bruges i Krig; man maa vide, om det kan taale at ligge paa Jorden og blive vaadt, om Mandskabet ikke forskyder sig ved at manøvrere dermed og Slikt. I alle disse Ting staar jeg som Usagkyndig, jeg har ikke den mindste Forstand derpaa, men der er ikke et Menneske, der har prøvet dem. Jeg siger altsaa, der er Modsigelse mellem, hvad den ærede Minister siger her i Thinget, og hvad der er sagt i Anmærkningerne til Lovforslaget, og det Samme gjælder det andet Spørgsmaal. Den ærede Minister siger, at det har Hast med denne Sag; hvorledes kan jeg da paa-staa, at det ikke haster? So, det kan jeg, fordi der i de samme Anmærkninger staar, at Sagen skal først gennemføres i Løbet af 5 Aar, og Noget, der skal vare 5 Aar, har ingen Hast, i en saadan Sag kan det umulig komme an paa, om der spildes 8 Dage eller en Maaned eller et Aar, og Alt, hvad jeg siger, er, at naar de ere færdige med deres Prøver paa en saadan Maade, at de vide, hvad Geværer duer til, saa talder man Rigsdagen sammen — lad den kun komme sammen i en extraordinær Samling, den møder gjerne — saa kunne vi tage vor Beslutning. Men saa svarer man mig, det gaar ikke an, thi Sagen har Hast, og det siger man, uagtet der foreligger et Lovforslag, hvorefter Sagen først skal gennemføres i 5 Aar. Der er igjen en Modsigelse, og der er i det Hele en saa stærk Modsigelse mellem, hvad Ministeren siger til Forsvar for sit Forslag, og hvad der staar i Anmærkningerne, at man bliver berettiget til at tvivle om, hvorledes Sagen forholder sig, om der ikke ligger Noget bag ved, om der ikke er andre Grunde end de, der ere komne frem, der kunne bevirke, at Ministeren har Hast med Forslaget; men jeg kan ikke forstaa, hvad det er for Grunde. Vi have ikke faaet oplyst en eneste Grund til, at Ministeren ikke lige saa godt kan hjælpe sig med den Bevilling, der staar paa Finantsloven, plus en overordentlig Indtædelse af Rigsdagen, naar Prøven er færdig, dersom Gjennemførelsen ikke kan vente til Efteraaret. Der er jo givet en Bevilling paa Finantslovens § 21 til Prøver med en ny Geværmodel, saa at Ministeren behøvede ikke en Gang at gjøre noget nyt Skridt, hvis den endelige Beslutning kan vente til Efteraaret. Alt, hvad der fremkommer om Hast, er ikke begrundet med en eneste Løddel.

Krigsministeren (Bahnsen): Det forekommer mig virkelig, at det ærede Med-